

Raducu Simona

Anul III E

**Responsabilitatea fundamentala a asistentei medicale:
să pastreze viața, să înlăture suferința și să promoveze sănătatea.**

Medicina nu este o meserie, ci o profesiune, o activitate deosebit de complexă; în exercitarea ei s-au cerut întotdeauna multiple calități, cele de ordin moral considerate de fiecare dată ca având importanța majoră. Faptul că medicului și asistentei medicale i se încredințează viața unui om, recunoscându-i-se în același timp dreptul de "a decide" anumite măsuri în scopul vindecării și al promovării sănătății individului, instituie pentru aceasta profesie importante cerințe morale. Actul medical, exercitat pe un solid temel științific, implică în același timp din partea celui care-l efectuează - o puternică angajare etică. După cum afirma și celebrul Rabellais, știința fără conștiință este ruina sufletului.

Profesiunea medicală, dacă o iubești cu adevărat, este suficientă pentru a-ți umple viața; asistenta medicală este prețuită atât prin profesie, cât și prin profilul său moral.

Etica medicală se constituie ca o teorie a moralei, ca o știință ce studiază ansamblul de cerințe, deprinderi, atitudini și obiceiuri morale specifice activității medicale și care se manifestă în fapte, în mod de comportare în cadrul profesiei medicale. Etica medicală înseamnă de fapt înfruntarea responsabilităților, găsirea unor soluții când datorită o cere și acționarea în consecință. Deontologia desemnează acea parte a eticii care se ocupă cu studiul datorțiilor morale, al originii, naturii și formelor acestora, în calitatea ei de componentă esențială a conștiinței morale a oamenilor. Prin conduita etică și deontologică înțelegem ansamblul de atitudini și acțiuni cerute de normele morale și cele tehnico-profesionale, fără de care nu e posibilă exercitarea profesiei la nivelul exigențelor societății.

W. Osler aprecia că practica medicală este o artă bazată pe știință, iar pentru a fi desăvârșită, arta și meșteșugul medicinei trebuie să izvorască din dragoste. Profesorul M. Voiculescu arată că actele medicale trebuie analizate nu numai în privința realizării tehnice, dar tot atât de mult în lumina eticii medicale, a corectitudinii lor morale, a celei mai înalte responsabilități față de om. St. M. Milcu duce chiar mai departe acest aspect, arătând că pierderea valorii morale a științei medicale echivalează cu o monstruoasă și devine o primejdie pentru oameni.

Moralitatea este o calitate universal valabilă și obligatorie a tuturor cadrelor ce activează în domeniul sanitar.

Îngrijirile asistentului medical trebuie să urmărească întotdeauna promovarea sănătății, prevenirea îmbolnavirilor, satisfacerea nevoilor pacientului în vederea recăpătării independenței cât mai curând posibil, alinarea suferințelor. Adesea, asistentul medical

trebuie să amintească colegilor săi că obiectivul primar al îngrijirilor medicale este să întrețină, să susțină pacientul, și nu cel al dezvoltării cunoștințelor medicale prin promovarea unor tehnici care daunează pacientului.

Omul modern are dreptul la sănătate, fapt care conduce la concluzia că orice îndeplinire a actului medical fără competență maximă, cu mediocritate, dar mai ales fără o conștiință morală autentică, atrage după sine încălcarea acestui drept.

Toate îngrijirile medicale trebuie să aibă ca punct de pornire promovarea binelui.

Hipocrate, "părintele medicinei", scria: **"În boli să urmărim două fapte: să fim de folos, ori să nu vătămăm. Nu trebuie să-i provocăm pacientului mai mult rău decât a suferit deja. Trebuie să ne gândim că devotamentul este uitarea de sine, iubirea aproapelui fără nici o recompensă decât aceea pe care o aduce binele cu el.**

S-a spus pe drept cuvânt că, în profesia medicală, îți trebuie vocație de preot. **Ca asistent medical trebuie să înveți să ai dragostea de a ușura mizeriile fizice.** La omul bolnav, mizeria fizică e legată de cea morală, iar asistentul medical este menit a le ușura pe amândouă.

Hipocrate face din prima cerință morală a întregii profesii medicale, exprimând-o sintetic astfel: **"Cel care știe a se dovedi omenos cu oamenii arată în ce măsură iubește arta sa."** Deși foarte vechi, jurământul lui Hipocrate constituie temelia eticii medicale, simbolul înaltei responsabilități și profundului umanism al profesiei noastre medicale. Acest jurământ demonstrează apropierea deontologică a codurilor de conduită: "fă bine", "consider în beneficiul pacienților mei", "respectă confidențialitatea", "nu voi face rău".

Profesia ta - de asistent medical - va fi întotdeauna eroică, dificilă, nelinistită, dar uneori și sublimă. Întotdeauna viața te pune să alegi. Ți se deschid înaintea două drumuri: binele sau răul, viața sau moartea, frumosul sau grotescul.

Fiecare clipă din viața ta lasă o inscripție în marea carte a universului. Alege să faci binele și să salvezi vieți.

"Să nu uiti niciodată că secretul ce ți se încredințează în ceea ce privește o maladie este ceva sfânt, care nu poate fi trădat, destăinuit altei persoane. Profesiunea ta este un sacerdotiu. Tu nu trebuie să faci nici o deosebire de clasă socială, de credințe religioase. Înaintea ta toți să fie tratați deopotrivă, căci toți oamenii sunt tratați deopotrivă de legile firii ". Prof. B. Masci